

ge, petra, de qua fluxerunt aquæ, Christus est appellatus. Petra autem, inquit, erat Christus. Et Petrus Apostolus inter cætera ad Iudæos ait: **Hic est lapis, qui reprobatus est à uobis ædificantibus.** Offensio ergo posita in Syon, Christus est. Syon uero altitudo est, siue ciuitas ipsa Hierusalem, quæ propter notitiam dei non immerito excea-
Acto. 4
sa dicta est, in qua saluator à deo patre suo positus prædicator, offensio factus est Iudæis, dum se filium dei prædicat, natus de spiritu sancto ex muliere. Per corpus autem eius scandalum passi sunt, & dicebant: Nénette mater & fratres eius apud nos sunt? Quomodo ergo hic dicit, **Quia de cælo descendisti?** Nolebant enim uerba gestis compare, ut perinde agnoscerent non absurdum esse, quod dicebat de celo se descendisse, quasi corpus operaretur, & nō deus latens, operibus tamen se prodens in corpore. Pe-
Loan. 4
tra ergo hæc scandalum est Iudæis & offensio, quæ pe-
tra sine dubio corpus intelligitur saluatoris. Hæc excisa
sine manibus propterea, quasi sine uiro de spiritus an-
eto facta de uirgine est.

CAPVT X.

Ratres uoluntas quidem cordis mei & ob-
secratio fit ad deū pro illis in salutem. Te-
stimonium enim perhibeo illis, quod emu-
lationem dei habent, sed nō secundū agnitionem.)
Quoniam à lege uult eos auferre
credentes, quia uelamen est Iudæis, ne hoc
odio Iudaismi facere uideretur, ostendit affectum suum
circa illos: & legi dat multum, sed docet tempus iam ser-
uandæ legis nō esse: ac per hoc prouidere se illis uelle te-
statut, si modo audiant illum ac probent suum non esse
inimicū, quando & testimonium perhibet illis nobilita-
tis & traditionis paternæ. **I**gnorantes enim dei iustici-
am, & suam quærentes constituere, iusticie dei non sunt
subiecti.) Per ignorantiam dicit non illos credidisse in
Christum: emulationem quidem dei habentes, sed u-
H 5 lunta-

Iuntatem & consilium eius nescientes, contra deum agebant, quem se defendere testabantur. De his dicit, qui nō malevolentia & inuidia, sed errore Christum non receperunt. **A&to.3** Quibus & Petrus apostolus dicit: Scio fratres, quia per ignorantiam gessistis hoc malum, sicut & principes uestri. Ignorantes enim hunc esse Christum, quem promiserat deus, alterum expectandum dicebant. Huic iusticias suas, quas ex lege habebant, anteponentes, qui est dei iusticia in fide. Iusticia enim ipse est, quia quod p̄misserat deus, in ipso impleuit. ¶ Finis enim legis Christus ad iusticiam omni credenti.) Hoc dicit, quia perfectionē legis habet, qui credit in Christum. Cum enim nullus iustificaretur ex lege, quia nemo implebat legem, nisi qui speraret in promissio Christo, fides posita est, quae crederet perfectionem legis, ut omnibus pr̄termisssis, fides satisfaceret pro tota lege & prophetis.

Leuit.18

Moyses enim scripsit iusticiam quae ex lege est, quia qui fecerit homo ea, uiuet in eis.) Hoc dicit quia iusticia legis Moysi reos illos non faciebat ad tempus, si seruaretur, id est uiuebant faciendo legē, debitores enim erāt. Hoc dictū est in Numeris & in Leuitico. ¶ Que aut ex fide est iusticia, sic dicit, Ne dixeris in corde tuo, Quis ascendit in cælum?) Hoc in Deuteronomio dictum est, quod hic interpretatur in Christo, dicens: ¶ Hoc est Christū deducere. Aut quis descendit in abyssum, id est Christū ex mortuis reducere.) Hoc proprium apostoli est. Itaque iusticiam hanc dicit esse fidei, si nō dubitetur de spe dei quae in Christo est, ne diffidēs dicat: Quis potuit ascendere in cælum? quia ideo passus est, ut expoliatis inferis uirtute patris, deuicta morte resurgēs cum animabus erexitis in cælum ascenderet. Omnis enim quicunque uiso saluatore apud inferos sperauit de illo salutem, liberatus est. Petro apostolo hoc testante, Dicit enim, quia & mortuis prædicatus est. Qui de his ergo in corde suo non dubitat, iustificatus est ex fide. Ex lege autem iustificari timor facit. Timet enim legem, quia uidet illam penam inferre peccantibus. Ideo non magna iusti-

Deut.30

iusticia legis est, nec meritum collocat apud deum, sed ad præsens: fides autem, quia incredulis iusticia est, mercedem habet apud deum, de quo quod non uidetur speratur. ¶ Sed quid dicit scriptura? Propè est uerbū in ore tuo, & in corde tuo.) Hoc scriptū est in Deuteronomio, quia non est longe ab animo nostro uel ore, quod nobis dicitur ut credamus. Quāmuis enim oculis non uideatur, à natura tamen animorum & loquendi ratione nō discordat quod credimus. In ipsa enim natura inserta sunt uelut semina, quę auditu & uoluntate exculta, fructificant testimonium creatoris. ¶ Hoc est uerbum fidei, quod prædicamus.) Nullum opus dicit legis, sed solam fidem dandam in causa Christi. ¶ Quia si confitearis in ī ore tuo Christum dominū Iesum, & credideris in cor de tuo quod deus illum excitauit à mortuis, saluus eris. Corde enim creditur ad iusticiam, ore autem confessio fit ad salutem.) Quaē superius locutus est, hic illa manū festauit, hāc esse regulā fidei, credere dominū esse Iesum, & non erubescere profiteri, quia deus illum ex mortuis reducens, deduxit illum in cælum cum corpore, unde uenerat incarnandus, ne incurrat sententiam euāgelicā dīcentem: Multi, inquit, ex principibus crediderunt in Iesum, sed palam nō profitebantur propter Iudeos. Maluerunt enim gloriam hominum magis, quam gloriā dei. ¶ Dicit enim scriptura per Esaiam: Omnis qui credit in illum, non contundetur.) Cum examen cœperit fieri omnium rerum in die iudicij, & omnia falsa cōmenta uel dogmata in confusionem deduci, tunc in Christum credentes tripudiabunt uidētes omnibus manifestari: quia quod crediderunt, uerum est & prudens, quod putabatur stultum. Aspicient enim inter ceteros se solos glorioſos & prudentes, qui estimati fuerant contemptibiles & stulti. Illic est em̄ uera probatio, ubi remuneratio & cōdemnatio. ¶ Non est enim diſtinctio Iudæi & Græci.) Generaliter omnes aut confundi propter diffidentiam dicit, aut sublimari causa credulitatis: quia sine Christo apud deum nulla salus est, immo pena est aut mors.

Nec

Deut. 30

Ioh. 14

Esa. 28

Nec enim Iudeos commendare poterit prerogativa patrum aut legislatio, qui meritum & promissionem patrum non receperunt. Gentes autem nullum habent testimonium, quo uel secundum carnem commendentur, nisi credant in Christū, ¶ Nam idē dominus omnium, diues in omnibus qui inuocant illum.) Manifestū est ad omnes hoc pertinere, siue Iudeos siue Græcos: quia sine inuocatione domini Christi nemo uiuit apud deū. Cū ergo omnium dominus sit, consentiente Petro Apostolo, & dicente: Hic est, inquit, omnium dominus, diues tamen non est, nisi in his qui inuocant illum, quia ipsi accipiēt remunerationem. Perfidis uero non est diues, quia participes non sunt honorū eius. Neq; em accipiēt quod daturum illum non crediderunt, & tamen non dixit deum diuitem creditibus, sed inuocantibus illū, ut postq; credidit, non desinat animus id postulare, quod à deo semper doctus est postulandum. Quia in Euangeliō Lucē dicit, propter aduersariū, quia subtilis & uersutus est, semper orandum esse. Creditibus autem sola datur remissio peccatorum. Sequitur autem ut precibus deditus, liberetur à malo, & possit cōsequi quod promisit deus toto corde uigilantibus. ¶ Omnis enim, quicunq; inuocauerit nōmē domini, saluus erit.) In Michæa dictum est: Ipse deus, qui uisus est Moysi, dicit: Nomen mihi dominus. Hic est filius dei, qui ideo & angelus & deus esse dicitur, ut non ipse esse, à quo sunt omnia putaretur, sed hic esse, per quē sunt omnia, ut ad id pertineat, quia deus dicitur est quod unum sunt pater & filius. Angelus autē ad hoc, quia nuncius promissæ salutis est, missus à patre: & missus ideo dicitur, ut nō ipse pater esse credatur, sed ab eo genitus: ideoq; quicunq; inuocauerit nōmē domini, saluus erit. Hoc sensu & Moyses locutus est: Qui-cunq; ait, non audierit prophetam illum, exterminabitur de plebe. Si ipse est omnī dominus, ipse inuocatur à seruis. Et quia uerus est, adiecit:

Deut. 18

Quomodo ergo inuocabunt, in quem non crediderunt?) Certe Christo nō credunt Iudei ipsi quem

quem dixit dominū. Hoc sequitur quod supra dixi, quia prius credendum est ut sit fiducia postulandi. ¶ Aut quo modo credent ei quem non audierunt? Apertum est nō posse credi illi, cui obedientia denegatur. ¶ Quomodo autem audiēt sine p̄dicatorē? Nec hoc obscurum est, quia qui p̄dicatori resistit, autorem eius non recipit.

¶ Aut quomodo p̄dicatorū nisi mittantur? Neq; istud recipit questionem, quia non erunt ueri apostoli, nisi à Christo mittantur: nec poterunt p̄dicare sine autore: nulla enim his signa uirtutum perhibent testimonium.

¶ Sicut scriptum est: Quām speciosi pedes euangelizanti um pacem, euangelizantium bona. Hoc propheta dicit

Naum. 3

Esa. 52.

Naum. Pedes dicendo, aduentum significat apostolorū circumueuntium mundum, & regnum dei aduentare p̄dicantium. Aduentus enim ipsorum illuminabat hoīes, uiam ostendens qua itur in pace ad deum, quam primū Ioannes baptista uenerat p̄parare. Hæc pax est, ad quam festinant credentes in Christū. Deniq; sanctus Symeon, quia in mundo discordia erat, latus in ortu Saluatoris: Nunc, ait, domine dimittis seruum tuum in pace, quia regnum dei pax est.

¶ Omni enim amputata discordia, omnes unī deo genu flectunt. Deniq; Hierusalē superior ciuitas pacis interpretatur, quæ est mater nostra. ¶ Sed non omnes obediunt Euanglio. Verum est, quia quānus illustretur mundus splendore disciplinæ dominicæ, sunt tamen qui repugnēt, qui lumē tenebras uocant. Horum em̄ sic errore acies obtusa est mentis, ut nec ueri luminis recipient splendorē. Quos accusat Euangeliū, dicens: Lux in tenebris lucet, & tenebræ eam non cōprehenderunt. ¶ Esaias enim dicit: Domine, quis credidit auditui nostro? Hoc est, quis credidit quę audiūimus abs te, & loquimur? Firmavit Iudæos esse prophetico exemplo contradictores Euangelica ueritatis. Lex enim Iudæos increpat, quia sicut fuit apud ueteres, ita & nunc est. Hunc enim numerum non tangit, qui fidē non recipit. ¶ Ergo fides ex auditu, auditus autem per uerbum Christi. Manifestum est, quia nisi dicatur ali-

Lucas. 2

Ioan. 3

Ez. 52.

I quid.

quid, nec audiri potest, nec credi. ¶ Sed dico: Nunquid nō audierunt?) Hoc est, audierunt, & credere noluerunt.

Quāmuis enim fides ex auditu sit, sunt tamen qui audiētes non credunt. Audiunt em̄ & non intelligunt, qui & malevolentia obcēcatum est cor illorum. ¶ In omnem

Psalm.18 terram exist̄ sonus eorum, & usq; ad fines orbis terræ uerba illorum.) Usque adeo prædicationem dei à Iudeis auditam esse testatur, ut etiam impletum orbem diuina annunciatione pronūciet. Ipsa enim fabrica mundi prædicat creatorem. Quod enim Psalmographus de creatura dixit, hoc Apostolus de Euangelistis. Quia ubiq; audita est, & peruenit in omnem locum prædicatio nominis Christi. Vbi enim præsentia hominis prædicatis defuit, sonus tamen & fama peruenit, sicut peruenerat opinio factarū uirtutū in Aegypto ad omnes gentes, teste Raab meretrice. Si enim in omnem locum peruenit, non potuerunt non audire Iudei apostolicam prædicationem, ut nemo ex his excusatus sit à crimine diffidentiæ. ¶ Sed dico: Nunquid Israēl non cognouit?) Hoc est, cognouit: ne quia per supra dicta testimonia genus Israēl incredulitatis causa arguit, cum dolore de omnibus Israēlitibus queri uideretur, non negat Israēl cognouisse & assēcutum esse, quod illi promissum fuerat in lege: sed cum qui spiritu magis Israēl est q̄ carne, quem & deus præscie rat crediturum. Omnes enim audierunt, & non omnes crediderunt. ¶ Ideo primus Moyses dicit.) In Canticō

Deut.32 Deuteronomij. ¶ Ego ad æmulationem uos adducam in non gentem, in gentem insipiētem, in iram uos mittā.) Indignantis uerba sunt, propter quod semper diffidentes inuenti sunt Iudei, & omnibus malis unam assignat generationem & causam, dum præsentes increpat ibidem, tangit magis futuros, ad quos hoc pertinet. Omnium enim horum una damnatio est, si permaneant in diffidentia. Aemulatio ergo illis data est inuidentiæ, dum uident gentem, quæ prius, quia fine deo fuit, sensu bruta erat, deum suum appellare, qui fuerat Iudæorum, & dominum illis promissum assēcutā, per quā zelū passi, iracun- dia

dia distenderentur, ut malicie & incredulitatis suę mercedes exoluerent. Nulla enim res sic consumit hominem nisi zelus, quem ideo deus ultorem posuit incredulitas, quia graue peccatum est. ¶ Nam semper in ira missa excruciantur, quando audiunt legē & prophetas ad nos pertinere, qui in Christū credim⁹. ¶ Esaia audit & dicit,
Palam factus sum non querentibus me, & inuentus sum inter eos qui me non interrogabant.) Quoniā supra uerbis Moysi usus est de exclusione Iudeorum, ad hoc quoq; Esaiae prophetæ exemplum subdidit, ut de eius persecutio-
nē apertius doceret deum expulsis Iudæis, ultrō gen-
tibus gratiā obtulisse ad opprobriū & necem Iudæorū. Hæc enim Esaias propheta, ex persona Christi testatur.
¶ Ad Israël autem quid dicit? Tota die expandi manus
meas ad populum non credētem & cōtradicentē.) Hic Israël carnalis est, Hoc est Abraç filij, sed nō secūdū fidē. Nā Israël uerus & spiritualis est, q; credēdo uidet deū. Tota die, semp significat. Semp em̄ correcti sunt, ppter ea increpantur nō credituri, ut sciant qa ipsi sibi causa sunt perditionis. Potest hoc & de saluatore accipi, qui in cruce extensis manibus, interficientium eum peccatum ar-
 guit. Causa enim illa clamat sceleratum facinus Iudeorum: superius quod uisus sit dicere Esaias de his qui deū fuerant inimici, ostendit hos amicos futuros, & eos qui Israëlitæ dicebantur, propter quod inobedientes erant, ut inimicos abiiciendos.

Dico igitur, Nunquid repulit deus hæreditatem suam? Absit.) Quia populum Israël incredulum ostendit, nunc ne omnem Israël dixisse diffiden- tem putaretur, ostēdit nō repulisse deū hæreditatē suā, quam præsc̄it: id est, filios Abraæ, quos fideles sibi futuros scit. Nec enim promitteret eis regnum, si sciret nullū ex his crediturū. Hæreditas ergo domini iuxta legē filij sunt Abraæ, sed credentes. ¶ Nā & ego Israëlitæ sum ex se mine Abraæ, de tribu Beniamin.) Exéplo suo docet par- tem Israël saluatam, quam præsc̄it deus saluandam, aut adhuc posse saluari: & partē Israël propter iugē diffidē-
 tiana

tiam perditioni deputatam. ¶ Non repulit deus plebem
 suam, quam præsent.) Hoc est quod dicit saluator: Pater
 quos dedisti mihi, custodiui, & nemo ex his periret, ni-
 si filius perditionis. Ita & hi quos præscit deus creditu-
 ros, nemo ex his à promissione repulsus est, quia hic fa-
 cium est, sicut præscit deus futurum. ¶ An nescitis in He-
 lia quid dicit scriptura, quomodo postulat deum cōtra
Ioan. 17 Israēl: Domine prophetas tuos occiderunt, altaria tua
9. Reg. 1, 9 effoderunt, & ego relictus sum solus, & querunt animā
 meam? Sed quid dicit illi responsum diuinum? Reliqui
 mihi septem milia virorum, qui nō curuauerunt genua
 ante Baal.) Aperta sunt hæc. Ostendit enim non solum
 Heliam remansisse, qui deuotus deo non adorauerit ido-
 la, sed & multos qui in fide dei permanerunt, sicut & ex
 Iudeis non pauci crediderunt. Huic rei historia cōgruit,
 quia multi per speluncas occultati sunt propter Achab
 regem Samariæ, & Iezabel uxorem eius, qui pseudopro-
 phetis credentes, dei prophetas persequebantur, & po-
 pulum ad idololatriam hortabantur. ¶ Sic igitur & in
 hoc tempore reliquæ secundum electionem gratiæ sal-
 uæ factæ sunt.) Hoc est, ita inquit, & nunc hi remaner-
 ent in legis promissione, recedentibus multis quos ante
 præscit deus. Qui enim suscepserunt Christum quasi
 in lege promissum, hi in lege steterunt: qui em nō illū re-
 ceperunt, à lege recesserunt. Ideo credentes reliqui dicū-
 tur, hoc est, remanentes in lege. ¶ Si autem gratia, iā nō
 ex operibus.) Manifestum est, quia gratia donum dei
 est, nō debita merces operibus, sed gratuita ratione, mi-
 sericordia interueniente, concessa. ¶ Alioquin gratia iā
 non est gratia.) Verum est, quia si merces est, non est gra-
 tia. Sed quia merces non est, sine dubio gratia est: quia
 ueniam dare peccantibus non est aliud quām gratia, &
 his qui non requirunt, sed offertur illis ut credant. Du-
 plex ergo gratia est, quia hoc competit deo, qui abūdat
 misericordia, ut & requirat quos gratis curet.

Quid ergo? Quod quærebat Israël, hoc non est
 consecutus, electio autem cōsecuta est.) Israē-
 litæ

FIN EPIST. AD ROMA. 129

littere hi carnales sunt, qui ex operibus legis iustificari se putantes, non adepti sunt ut iusti essent per fidem apud deum. Præterea cum omnes rei sint per legem, quia mandatus omnis qui non permaneserit in omnibus quæ scripta sunt in libro legis, ut faciat ea. Qui autem per fidem iustificari se crediderunt, consecuti sunt electionem, ut iustificati filii dei fierent, memores scripturæ dicentis, Quia iustus ex fide uiuit, id est, non ex lege. (Cæteri uero excepti sunt, sicut scriptum est.) Hoc subiectum in Esaiæ legitur. Dedit illis deus spiritum compunctionis, oculos ut non uideant, & aures ut non audiant, usque in hodiernū diem. Et David dicit: Fiat mensa corū in laqueū & in captionem, & in scandalum, & in retributionem illis. Obscurerunt oculi eorum ut non uideant, & dorsum illorū semper incurua. Ideo mensam maledicit malorū, quia illic decipi solent innocentes. Dolo enim uocantur ad conuiuum, ut perimantur, quia sic & Amnon filius David deceptus est a fratre suo Abessalon, & malignus Olofernes per epulum, sanctam Iudith putauit se posse decipere, & in mensa scelerati Herodis sauerunt maligni in caput Joannis prophetæ. Vnus sensus est duorum propheticarum de huiusmodi hominibus, qui ab initio infidi & repugnantes inuenti sunt hostes bonorum. Sed aliqui illorum emendati sunt & correcti, licet tarde: quidā uero in pertinacia manentes, seueritatem sententiae non evaserunt in perpetuum curuati, hoc est exceptati, ne de cetero possint ueritatis uiam aspicere, quam maleuolētia aspernati fuerant, declinantes ab ea, & ad salutis gratiā peruenire. Qui enim, cū intellectisset, credere noluit, id debet consequi quod uult, ne de cetero possit fidem reciperere, & saluari. Exempla igitur prophetarum supradicta duplice continent sensum: duobus enim modis decreta sunt & scripta. Duo etenim genera hominum hic continentur: unum est quod maleuolentiæ suæ causa exactatur in sempiternum, ne saluetur. Sunt etenim pessimæ uoluntatis usque adeo, ut intelligentes dicant se nescire quod audiunt. Denique dicebant de saluatore: Quid est **Ioan. 10**

Deut. 27

Abacuc. 2

I quod